

หน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์

กลไกในการทำเรื่องดีๆให้สำเร็จ

ประเวศ วะสี

(๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๙)

เรื่องดีๆ มักสำเร็จได้ยาก ไม่ใช่เฉพาะในประเทศไทย

เพราะองค์ประกอบของความสำเร็จมีหลายอย่าง แต่มักแยกกันอยู่ ไม่เข้ามาเชื่อมโยงกัน **หน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์** ประกอบด้วยบุคคลที่ทุ่มเทในเรื่องนั้นอย่างต่อเนื่อง ทำหน้าที่เชื่อมโยงองค์ประกอบต่างๆ จนเกิดผลสำเร็จ

ความไม่สำเร็จทำให้หมดเปลืองทรัพยากร ก่อความทุกข์ยากให้ประชาชนโดยเฉพาะคนเล็กคนน้อย คนยากคนจน บั่นทอนกำลังใจ สร้างความเข้าใจผิด โทษกันไปมา หรือทะเลาะและขัดแย้งกัน รวมทั้งอาจนำไปสู่ความรุนแรง ซึ่งแม้รุนแรงไปแล้วก็ยังไม่สำเร็จ

ฉะนั้น ทุกภาคส่วน ควรจะสนใจกลไกในการทำให้สำเร็จหรือสัมฤทธิ์ศาสตร์

โดยศึกษาตัวอย่างความไม่สำเร็จ และความสำเร็จ และการสังเคราะห์หลักการของความสำเร็จ

๒. ตัวอย่างของความไม่สำเร็จและความสำเร็จ

- (๑) **แม้ ครม.หรือนายกรัฐมนตรีสนับสนุนก็ยังไม่สำเร็จ** เมื่อครั้งจอมพลถนอม กิตติขจร เป็นนายกรัฐมนตรี พวกผม ๓ คน อีก ๒ คนคือ นพ.อรรถสิทธิ์ เวชชาชีวะ และ นพ.เพรา นิวัตวงศ์ ทำเรื่องเสนอ ครม. ให้มีการปฏิรูปโรงเรียนแพทย์ ครม. เห็นชอบด้วย แต่ไม่มีกลไกอะไรต่อไปที่จะทำให้สำเร็จ ในช่วงรัฐบาล สัญญา ธรรมศักดิ์ มีบุคคลคนหนึ่งโดยการสนับสนุนของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข และรัฐมนตรีช่วย คือ นพ.อุดม ไปชะกฤษณะ และ นพ.เสม พริ้งพวงแก้ว ให้คิดสร้างโรงเรียนแพทย์ชุมชน มีการส่งผู้แทนไปรายงานให้นายกรัฐมนตรีทราบและสนับสนุน แต่เรื่องนี้ก็ไม่นำไปสู่ความสำเร็จ เพราะปัจจัยของความสำเร็จไม่พร้อม เพราะฉะนั้น การพัฒนานโยบายไปสู่ความสำเร็จนั้น ใช่ว่าเพียงแต่เสนอผู้มีอำนาจแล้วจะสำเร็จ
- (๒) **มีแผนแล้วใช้ว่าจะสำเร็จ** ผมเคยเป็นกรรมการในคณะกรรมการแห่งชาติ ที่มีหน้าที่ทำแผน ๓ คณะ คือคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการเหล่านี้ มีหน้าที่ทำแผน แผนต่างๆ ผ่านการคิดค้น วิเคราะห์ สังเคราะห์ มาเป็นอย่างดี แต่การมีแผนใช้จะนำไปสู่ความสำเร็จดังที่บางคนพูดประชดว่า Planning คือ “แผนนิ่ง” คือ แผนก็แผน นิ่งอยู่อย่างนั้น ไม่ค่อยมีการปฏิบัติตามแผน ไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งต้องอาศัยปัจจัยอื่นๆ อีกหลายอย่างดังจะกล่าวต่อไป

(๓) มีคณะกรรมการที่สำคัญใช้ว่าจะสำเร็จ ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ที่กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์มีนักวิชาการที่เห็นคุณค่าเรื่องสมุนไพรมาก ชื่อคุณพนิดา ได้ผลักดันให้มีการตั้งคณะกรรมการสมุนไพรแห่งชาติ เมื่อริบตีเป็นประธาน ก็ยังไม่สำเร็จประโยชน์ จึงเปลี่ยนเป็นปลัดกระทรวงเป็นประธาน ก็ยังไม่สำเร็จประโยชน์ จึงเปลี่ยนเป็นให้รัฐมนตรีเป็นประธาน ก็ยังไม่สำเร็จประโยชน์ มีตัวอย่างมากที่มีคณะกรรมการที่สำคัญๆ กระทั่งมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน แล้วไม่มีผลสัมฤทธิ์ทั้งนี้ **เพราะขาดหน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์**

(๔) คณะกรรมการที่มีรัฐมนตรีเป็นประธาน อดีตนายกรัฐมนตรีเป็นที่ปรึกษาก็ยังไม่สำเร็จ ครั้งหนึ่งคุณสมศักดิ์ ปริศนานันทกุล เป็น รมต.ว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้ตั้งคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา โดยมี รมต.เป็นประธาน มีคุณบรรหาร ศิลปอาชา อดีตนายกรัฐมนตรี เป็นประธานที่ปรึกษา ประชุมกันทุกเดือน ก็ไม่สำเร็จเพราะไม่มีหน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์

(๕) ตัวอย่างของความสำเร็จ - การควบคุมยาสูบ, การรับรองคุณภาพโรงพยาบาล (HA), R2R, หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ตัวอย่างของความสำเร็จเหล่านี้ ล้วนมีหน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์ คือมีบุคคลที่มีความรู้ มีความเพียรอย่างแรงกล้า ทุ่มเทอย่าง ต่อเนื่อง เชื่อมโยง องค์กรประกอบต่างๆ ที่จำเป็นต่อความสำเร็จ กล่าวคือ **การควบคุมยาสูบ** – มี นพ.หทัย ชิตานนท์, นพ.ประกิจ วาทีสาธกกิจ, น.ส.บังอร ฤทธิภักดี

การรับรองคุณภาพโรงพยาบาล – นพ.อนุวัฒน์ ศุภชุตีกุล

R2R – นพ.เชิดชัย นพมณีจรัสเลิศ, นพ.อักรินทร์ นิมมานิตย์

หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ – นพ.สงวน นิตยารัมภ์พงศ์

หน่วยสัมฤทธิศาสตร์มีลักษณะอย่างไร จึงจะประสบความสำเร็จ จะได้กล่าวต่อไปนี้

๓. องค์ประกอบของการทำให้สำเร็จหรือไม่สำเร็จ

รูปที่ ๑ แสดงองค์ประกอบของการทำให้สำเร็จหรือไม่สำเร็จ ๑๐ ประการ คือ

- (๑) **คุณค่า** ถ้าสิ่งที่จะทำมีคุณค่าชัดเจนจะทำให้ข้อต่อๆ มาเกิดง่ายขึ้น เช่น ในโครงการสร้างหอจดหมายเหตุพุทธทาส ตัวท่านพุทธทาสเป็นคุณค่าที่ท่านสะสมมานาน ผู้คนมีศรัทธาเข้าร่วมถ้าสิ่งใดสาธารณะยังไม่เข้าใจคุณค่าก็ต้องสร้างคุณค่าให้ชัดเจนเป็นต้น
- (๒) **การเห็นคุณค่าโดยสาธารณะ** ถ้าสาธารณะเข้าใจและเห็นคุณค่าในเรื่องนั้นๆ จะไปกระตุ้นให้ผู้กำหนดนโยบายกำหนดนโยบาย และมีความต่อเนื่องแม้ผู้กำหนดนโยบายเปลี่ยนไปเพราะฉะนั้นการสื่อสารให้สาธารณะเข้าใจและเห็นคุณค่าจึงมีความสำคัญมาก ทำความเข้าใจและสื่อสารให้รู้ทั่วถึงกัน แก้ไขข้อติดขัดให้ก้าวข้ามข้อจำกัดไปสู่ความสำเร็จ

การปฏิบัติ ถ้าดูตามรูปที่ ๑ ก็จะเข้าใจว่าการมีประเด็นนโยบายเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่ง เพียงอย่างเดียวย่อมยังไม่เกิดการปฏิบัติ

(๕) **แผนปฏิบัติการ** (Planning of action) จากนโยบายนำมาสู่การทำแผนปฏิบัติการ การมีแต่แผนใช้ว่าจะเกิดความสำเร็จดังกล่าแล้ว

(๖) **เป้าหมาย** การมีเป้าหมายที่ชัดเจนทำให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีเป้าหมายร่วมกัน การมีเป้าหมายร่วมเป็นปัจจัยของความสำเร็จ

(๗) **ผู้ปฏิบัติ** เป็นใครบ้าง เช่น ประชาชน ชุมชนท้องถิ่น ข้าราชการ ภาคประชาสังคม สุดแต่ว่าเป็นเรื่องอะไร ต้องสร้างความเข้าใจว่าผู้ปฏิบัติเห็นคุณค่า เข้าใจนโยบายแผน และเป้าหมาย และทำความเข้าใจว่าผู้ปฏิบัติมีความรู้และทักษะที่จะปฏิบัติตามเป้าหมายได้ ถ้ายังไม่ได้ต้องมีการฝึกอบรม หรือ coaching ให้สามารถทำได้

(๘) **ทรัพยากรสนับสนุนการปฏิบัติ** บ่อยๆครั้งก็ไม่ไปด้วยกัน หน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์ต้องเชื่อมโยงกับผู้กำหนดนโยบาย ให้จัดการให้มีทรัพยากรสนับสนุนการปฏิบัติอย่างเหมาะสม

(๙) **กฎหมาย กฎ ระเบียบ** ระบบราชการเป็นระบบการควบคุม จึงมีกฎหมาย กฎ ระเบียบ หลายแสนฉบับ เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติ ต้องมีผู้ที่ชำนาญในเรื่องนี้คอยช่วยให้สามารถทำได้ แต่หลายกรณีต้องการการแก้ไขกฎหมาย กฎ ระเบียบ เพื่อให้สามารถปฏิบัติได้ จึงต้องโยงกับผู้กำหนดนโยบาย

(๑๐) **อุปสรรคอื่นๆ** ในการปฏิบัติผู้ปฏิบัติต้องเผชิญกับอุปสรรค และข้อจำกัดนานาประการ ถ้าปล่อยไปตามบุญตามกรรมก็ทำให้ทำไม่ได้ หน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์ต้องช่วยแก้ข้อติดขัด

เหล่านี้ เช่น ขาดความรู้ ขาดทรัพยากร ติดขัดทางกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือขาดนโยบายสนับสนุน

ยังมีอุปสรรคอื่นๆ ได้อีกหลายอย่าง เช่น ผู้เสียประโยชน์ล้นมือผู้มีอำนาจ ให้ข้อมูลไม่ตรงต่อความจริง หรือพยายามทำลายบุคคลหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องด้วยประการต่างๆ เช่น ดำเนินการฟ้องร้อง หรือว่าจ้างบุคคลให้ใส่ร้ายตั้งกรณีที่เกิดกับ **สปสช.** และ **สสส.** หรืออาจมีการสื่อสารไม่ตรงต่อข้อเท็จจริง หรือความเห็นอันเป็นลบต่อเรื่องดีๆ ที่ต้องการทำให้สำเร็จ หน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์ต้องแก้ไขอุปสรรคเหล่านี้

ทั้ง ๑๐ ประการนี้ เป็นตัวอย่างขององค์ประกอบของการทำให้สำเร็จ หรือไม่สำเร็จ เรื่องต่างๆ อาจจะมีบริบทที่แตกต่างกัน และมีองค์ประกอบแห่งความสำเร็จและไม่สำเร็จ มากน้อยแตกต่างกันไป ที่กล่าวไว้ ๑๐ ประการ น่าจะเพียงพอให้เห็นระบบทั้งหมด ซึ่งถ้าประกอบเครื่องให้ครบก็จะทำให้เรื่องนั้นๆ ดำเนินไปสู่ความสำเร็จ เหมือนระบบรถยนต์ ถ้าประกอบเครื่องไม่ครบก็วิ่งไม่ได้ แต่ถ้าเมื่อใดประกอบเครื่องครบ ก็จะมีองค์รวมคือรถยนต์ที่วิ่งไปสู่เป้าหมายได้

๔. การบริหารจัดการเชิงยุทธศาสตร์ – หน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์

ตามปรกติหน่วยงานต่างๆ ก็บริหารจัดการเฉพาะเรื่องของตัวเอง โดยเน้นที่การบริหารตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ เป็นสำคัญ ไม่มีใครบริหารโดยเชื่อมโยงองค์ประกอบต่างๆ ซึ่งกระจายอยู่ในหลายหน่วยงาน หรือนอกหน่วยงาน ให้เชื่อมโยงกันไปสู่ความสำเร็จ อาจเรียกการบริหารจัดการที่ก้าวข้ามข้อจำกัด (transcend) ให้องค์ประกอบถักทอกันไปสู่ความสำเร็จว่า การบริหารจัดการเชิงยุทธศาสตร์

หน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์ หมายถึง หน่วยหรือกลุ่ม (node) ที่มีอิสระแต่โยงกับผู้กำหนดนโยบาย ที่มีผู้ปฏิบัติงานเต็มเวลาหรือค่อนข้างเต็มเวลาที่เข้าใจหรือเชี่ยวชาญเรื่องนั้นๆ ทุ่มทำงานอย่างต่อเนื่องและมีความสามารถในการเชื่อมโยงทุกฝ่าย

การที่ต้องมีอิสระ เพราะต้องสามารถคิดเองทำเองและความคล่องตัวสูง ถ้าเป็นหน่วยงานภายใต้อำนาจ สั่งซ้ายหันขวาหัน ถูกควบคุม ย่อมบริหารจัดการเชิงยุทธศาสตร์ไม่ได้ ที่ต้องโยงกับผู้กำหนดนโยบาย เพราะต้องการการกำหนดการใช้ทรัพยากร และการแก้ไขกฎระเบียบให้อื้ออำนาจ

สถานะของหน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์มีความสำคัญ จึงจะขอยกตัวอย่างเพื่อให้เข้าใจชัดเจนขึ้น

(๑) คณะกรรมการพัฒนาประชาธิปไตย (คพป.) ที่ประธานรัฐสภา (นายมารุต บุญนาค) ตั้งเมื่อ มิถุนายน ๒๕๓๗ มีผม (นพ.ประเวศ วะสี) เป็นประธาน เป็นคณะกรรมการอิสระ กล่าวคือ รัฐบาลตั้งเฉพาะประธาน ประธานตั้งคณะกรรมการเอง รัฐบาลสนับสนุนเชิงงบประมาณ กฎหมาย กฎ ระเบียบ แต่ไม่เข้ามาสั่งการการทำงาน ของคณะกรรมการแต่ประการใดๆ คพป. จึงเป็นหน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์ที่ทำงานยาก ที่สุดได้สำเร็จ คือส่งต่อให้มีการเขียนรัฐธรรมนูญใหม่ขึ้นทั้งฉบับเพื่อปฏิรูปการเมือง

(๒) นายแพทย์สงวน นิตยารัมภ์พงศ์ พยายามสร้างหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

ภายใต้กระทรวงสาธารณสุข ตั้งแต่เป็นผู้ช่วยปลัดกระทรวงสาธารณสุข เนื่องจากอยู่ในระบบราชการซึ่งเป็นระบบใช้อำนาจควบคุม สงวนถูกบีบคั้นด้วยประการต่างๆ เครียดมาก ทำไม่สำเร็จ ต้องออกมาใช้กลไกนอกกระทรวง ทำให้มีอิสระ มีจอ อังภากรณ์ ทำงานภาคประชาสังคมเข้ามาบรรจบกัน ต่อมาโยงกับฝ่ายนโยบาย คือคุณทักษิณที่กำลังหาเสียงเลือกตั้ง เกิด พรบ.หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ซึ่งมีประโยชน์ยิ่ง คุณหมอสงวนทำตัวเป็นหน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์ ที่จริงองค์กร ส.ต่างๆ สามารถทำงานเป็นหน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์ให้กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงอื่นๆ ได้ ในการทำงานเรื่องดีๆ ให้สำเร็จ เพราะเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีความเป็นอิสระ

(๓) นายแพทย์อนุวัฒน์ ศุภชุตินกุล กับการรับรองคุณภาพโรงพยาบาล คุณหมอ

อนุวัฒน์มีฉันทะและวิริยะอย่างแรงกล้าในการพัฒนาคุณภาพโรงพยาบาล และสะสมปัญญาความรอบรู้ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี ก่อตัวขึ้นในสังกัด สวรส. ซึ่งเป็นองค์กรของรัฐ ที่มีอิสระและสนับสนุนความเป็นอิสระของการทำงานดี ๆ นพ.สมศักดิ์ ชุณหรัศมิ์ ผู้อำนวยการ สวรส. และ นพ.วิจารณ์ พานิช ผู้อำนวยการ สกว. ในสมัยนั้น ได้ตัดสินใจทันทีที่เห็นโครงการรับรองคุณภาพโรงพยาบาล โดยลงขันหน่วยงานละ ๑๒.๕ ล้านบาท รวมเป็น ๒๕ ล้านบาท และได้ นพ.จรัส สุวรรณเวลา ผู้ใหญ่ที่มีปัญญาและบารมีเป็นประธานโครงการฯ เรื่องดี ๆ อย่างนี้เกิดขึ้นได้ยากในระบบราชการ ในระยะเริ่มต้นแม้กระทรวงสาธารณสุขยังไม่ค่อยเห็นคุณค่าและมีความกระตือรือร้นในโครงการนี้ ก็อาศัย ภาคี ซึ่งมีผู้หลักผู้ใหญ่หลายคนหลายฝ่ายเข้ามาช่วยกัน การมีภาคีทำให้หน่วยงานนี้ไม่ต้องไปขึ้นกับโครงสร้างอำนาจทางดิ่งของกระทรวง ซึ่งอาจทำให้ไปไม่รอด ความมีอิสระที่จะคิดที่จะทำ ทำให้เรื่อง HA เติบโตงอกงามแผ่ไพศาล สร้างคุณประโยชน์และความสุขให้แก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย หมออนุวัฒน์และกลุ่มของเขาเป็นหน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์ ควรสังเกตการก่อตัวขึ้นมาเอง (self organized) ซึ่งเป็นกระบวนการที่สำคัญ และวิธีการถักทอแม้ไม่ได้รับความสนับสนุนจากผู้กำหนดนโยบายในเบื้องต้น ก็สามารถมีชีวิตรอดและเจริญเติบโตได้

(๔) R2R (Routine to Research) เริ่มต้นที่ศิริราชแล้วงอกงามแผ่ไพศาลไปอย่าง

กว้างขวาง ในขณะที่เวทีริมเจ้าพระยาซึ่งจัดประชุมเรื่องการวิจัยที่ศิริราชริมแม่น้ำเจ้าพระยา โดยมีบุคคลสำคัญ ๆ เข้าร่วมไม่ประสบความสำเร็จ ต่างกันที่ R2R มี node ของการจัดการ แต่เวทีริมเจ้าพระยาไม่มี มีแต่ผู้เข้าร่วมประชุม R2R นพ.เชิดชัย นพ

มณีจำรัสเลิศ กับ นพ.อัครินทร์ นิมมานนิตย์ ประจำที่หน่วย R2R ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ที่
ขยันและรู้เรื่องจำนวนหนึ่ง มี นพ.วิจารณ์ พานิช และ นพ.สมศักดิ์ ชุณหรัศมิ์ จาก
มูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติเป็นที่ปรึกษาที่ทุ่มเทให้กับงานนี้ การที่มีผู้ใหญ่จากมูลนิธิ
ข้างนอกเข้ามาช่วยโดยเน้นกับคณบดีขณะนั้น คือ นพ.ปิยะสกล สกลสัตยาทร ว่า
หน่วย R2R ต้องเป็นอิสระ การริเริ่มงานใหม่ที่สำคัญถ้าเป็นโครงสร้างภายในคณะ
ล้วนๆ เช่นเป็นภาควิชาหรือสาขาวิชา ก็คล้ายกับโครงสร้างอำนาจในกระทรวง จะถูก
กฎระเบียบ วัฒนธรรมของโครงสร้างบีบคั้นจนทำงานไม่ได้ หน่วย R2R ที่ศิริราชเป็น
หน่วยสัมฤทธิศาสตร์ ควรสังเกตสถานะอิสระที่เกิดขึ้น จากมีผู้ใหญ่จากมูลนิธิ
สาธารณสุขแห่งชาติ เข้าไปเชื่อมกับคณบดี ทำให้หน่วย R2R เป็นอิสระ ปลอดภัยจาก
การเมืองของระบบภาควิชา (ซึ่งดำรงอยู่โดยหัวหน้าภาควิชาแต่ละท่านก็อาจจะไม่
ตระหนักรู้) มูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติซึ่งเป็นองค์กรอิสระ จึงอยู่ในฐานะที่จะช่วย
ส่งเสริมให้เกิดหน่วยสัมฤทธิศาสตร์ในงานของกระทรวงหรือของมหาวิทยาลัย

จากตัวอย่างหน่วยสัมฤทธิศาสตร์ที่ทำงานได้ผลข้างต้น จะเห็นได้ว่าหน่วย
สัมฤทธิศาสตร์ต้องมีบุคคลที่มีฉันทะ วิริยะอย่างแรงกล้าทุ่มเททำงานเรื่องนั้นอย่าง
ต่อเนื่อง มีอิสระ เชื่อมโยงกับผู้กำหนดนโยบาย หลักการทำงาน คือ สื่อสารกับ
ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายให้เข้าใจตรงกัน และเชื่อมโยงให้ครบวงจรของความสำเร็จ ทำการ
แก้ไขอุปสรรคขัดข้องทุกอย่างที่ทุกฝ่ายประสบเพื่อก้าวข้ามข้อจำกัดไปสู่ความสำเร็จ

๕. ความจำเป็นที่ประเทศไทยต้องมีหน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์ในเรื่องต่าง ๆ

การพัฒนาส่วนใหญ่ไม่ได้ผล การไม่ได้ผลนั้นเสียหายและเสียโอกาสอย่างใหญ่หลวง เช่น อุบัติเหตุจราจรที่มีคนไทยตายปีละประมาณ ๒ หมื่นคน บาดเจ็บอีกหลายแสนนั้น เป็นความเสียหายใหญ่โต มีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำนวนมาก แต่ละหน่วยก็ทำงานของตัวเองไปแบบแยกส่วน ขาดการบริหารจัดการเชิงยุทธศาสตร์ที่จะให้ได้ผลจริง ที่ช่วยให้คนไทยไม่ต้องตายด้วยจำนวนมากมาอย่างนั้น ในขณะที่ระบบรถไฟของญี่ปุ่นยังไม่เคยมีคนตาย เพราะอุบัติเหตุเลยสักคนเดียว

หรืออย่างเรื่องคุณภาพเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นอนาคตของประเทศไทย มีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำนวนมาก แต่แต่ละหน่วยต่างก็ทำไปแบบแยกส่วน ไม่มีใครบริหารจัดการเชิงยุทธศาสตร์ที่จะเชื่อมโยงศาสตร์ประกอบให้ครบวงจร บังเกิดผลเป็นคุณภาพเด็กและเยาวชนไทยเพื่ออนาคตที่ดีของประเทศไทย

มีเรื่องที่ควรพัฒนาให้ได้ผล แต่ไม่ได้ผลอีกจำนวนมาก รวมทั้งมิติสุขภาพอีกหลายสิบมิติ ฉะนั้นควรจะสนใจเรื่องหน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์กันอย่างจริงจัง ที่ผมกล่าวมาข้างต้นทั้งหมด กล่าวจากประสบการณ์เท่านั้น ควรจะมีการทบทวนองค์ความรู้โลก ว่าเรามีความรู้และประสบการณ์ที่ดีๆ อย่างไร ได้ทราบว่าธนาคารโลกก็สนใจเรื่องนี้มาก เพราะถ้าประเทศต่างๆ พัฒนาไม่สัมฤทธิ์ผล โลกก็จะมีปัญหามาก

องค์กรอย่าง **สช. สสส.** สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ **กพร.** กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และมูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ น่าจะปรึกษาหารือกันว่าจะมีระบบหรือกลไกอย่างไรที่จะส่งเสริมให้เกิดหน่วยสัมฤทธิ์ศาสตร์ในเรื่องต่างๆ และในพื้นที่ที่จะบริหารจัดการเชิงยุทธศาสตร์ให้เรื่องสำคัญๆ เกิดผลสัมฤทธิ์เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติและประชาชน
